

I nagrada na konkursu za najbolji esej "Sudija kakvog građanin zaslužuje"

Sedeo je na optuženičkoj klupi pogrbljeno, glave spuštene kao da na njoj drži ogroman teret. Pogled mu je bio uprt u jednu tačku na velikom drvenom stolu ispred njega. U toj tački video je spas, nadu, izbavljenje. Dlanovi su se znojili, ruke podrhtavale, srce lupalo. Na momente mu se činilo da će se ugušiti, da više ne može da udahne dovoljno vazduha. Ali ipak sedeo je nepomično dok su se ispred njega smenjivali advokat i tužilac, svedoci. Suđenje je trajalo danima, ali to je sve teklo mimo njega, on je samo očekivao onaj trenutak kada će jedan čovek ustati i izreći kaznu. Pita se gde su sad njegovi prijatelji, partijski drugovi, svi oni koji su zbog poznanstva sa njim bili privilegovani, živeli životom koji im je pružao mnogo više. I gde je taj njegov brat, zar nije već trebalo da uradi ono što su se još pre nekoliko dana dogovorili? Svakakve misli su mu prolazile kroz glavu. Da nije potrošio novac koji mu je dao, umesto da ga da sudiji? Da ga nisu namerno prijavili i doveli lažne svedoke da bi njega uklonili. Ipak, tešilo ga je to što je znao da je sudija njegov školski drug kome je mnogo puta pomagao. Ipak, u sve je sumnjao. Živeo je životom begunca i gonioca i nikom nije verovao. Iz misli ga prenu škripa stolica, galama i ruka policajca koja ga je podizala sa stolice. Vode ga u pritvor. U svojoj kancelariji čije su zidove krasile brojne diplome i odlikovanja, sedeo je za velikim stolom proćelav gospodin, kratkih urednih brkova. Sedeo je pogrbljen, glave naslonjene na dlanove i razmišljao. Na njegovom izboranom čelu podizale su se i spuštale obrve. Dvoumio se. Iako mu se to nikada do sad nije dogodilo, povezivao je svoj privatni život i posao. I protiv njegove volje ređale su se slike jedna za drugom, borile su se njegova savest i prošlost. Sećao se bolesne majke u postelji. Uz sav trud nije mogao nigde da nađe lek. Slika njegove kćerke u bolnici, saobraćajna nesreća, vreme krize, nedostatak novca. Uvek mu je isti čovek pomogao. Tada ni za trenutak nije pomislio odakle, kako? Sada ispred njega stoji jedan od najvećih dosijea koji je video u svojoj dugogodišnjoj praksi. Mnogo toga mu je jasnije, kockice se slažu. Sutra je dan kada treba da dpnese odluku. Ležao je te noći u krevetu, grozničavo razmišljao. Ustaje, prolazi kraj vrata sobesvoje ćerke, gleda kako spokojno spava. Misli se bore, sukobljavaju, odluke se menjaju. Ulazi u sudnicu i svi ustaju. Oseća poglede pune poštovanja i divljenja. Zna da je tim ljudima uzor. Započinje glavni pretres. Prelistava i proučava ponovo ceo predmet. Na potiljku ga nečiji pogled peče. Podiže glavu i gleda u te oči, sada pune neke nove sigurnosti. Odlučuje. Ustaje. U sali je grobna tišina. Svi su pogledi uprti u njega, njegove usne. "Kriv je", izgovara, dok ga neopisivo zadovoljstvo obliva.